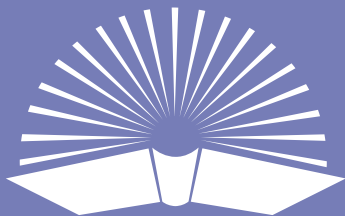

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
שמות

myshliach.net

שמות

לקו"ש חלק א' ע' 101 ואילך
מתורגם ללה"ק

(לא לנגוע בבנות) – זאת כדי להביא להסכמתן לביצוע הגזירה – אלא שכאן השתמש רק בביטוי "וחיה", ולא – "תחיון".

מן העובדה שהתורה כורכת את שתי הגזירות יחד בפסוק אחד – יש להוכיח שגזירת "וכל הבת תחיון" אינה גזירה קלה מזו של "כל הבן הילוד – היאורה תשליכוהו", המתת הנשמה אינה פחות חמורה מהמתת הגוף ואף עולה עליה בחומרתה כי "קשה מיתה רוחנית יותר ממיתה גשמית"².

ב. גזירה זו של חינוך וגידול ילדי ישראל בסערת החיים של מצרים – רמוזה גם במשפט "כל הבן הילוד – היאורה תשליכוהו".

היאור (נילוס) שימש, כידוע, כ"עבודה זרה" של מצרים. הסיבה הפשוטה לדבר היתה משום שהנילוס היווה מקור הפרנסה של מצרים. במצרים אין יורדים גשמים והשדות מושקים במי נהר הנילוס.

המושג "היאורה תשליכוהו" מורה שתים: א) גלות מצרים בגשמיות – המתת הגוף היהודי ר"ל. ב) גלות

א. ציוויו של פרעה: "כל הבן הילוד – היאורה תשליכוהו, וכל הבת – תחיון" – מעורר את השאלה¹ לשם מה היה צורך בתוספת בדבר החיאת הבנות? לדידו של פרעה היה על הבנים הנולדים להישלך ליאור, ואילו הבנות לא היו, לכאורה, בתחום "התעניינותו" בכלל. הפיסקה "וכל הבת תחיון" – מלמדת כי פרט זה אף הוא בכלל הגזירה.

אלא שיש לדייק במשמעות המלה "תחיון": עליכם, אנשי מצרים, להחיות את שארית הפליטה, להביא להם "חיים" שלפי מושגי מצרים, אותם המצריים שנצטוו להמית את גופם של ילדי ישראל בהשלכתם ליאור – נצטוו להמית את נשמתם של ילדי הפליטה הנותרת (מבחינה גשמית) על ידי חינוכם באורח החיים המצרי, ע"י כך שהם, המצרים, יחיו אותם בדרכם הם.

כך יובן שינוי הלשון: כשהשמיע פרעה למילדות העבריות את גזירת המתת הבנים הוסיף את הפרט של השארית הבנות בחיים בביטוי "וחיה"

העבודה הזרה של המדינה, בגלים של חיפוי "תכלית". הדרך היחידה לחיים היא החנוך המוחלט בתורתנו – תורת חיים.

אין כל סיבה לחקות הורים אחרים, שילדיהם יגדלו "מסודרים": לפלוני יהיה בנין ולפלוני מכונית, זה יהיה רופא, זה עורך־דין וזה, לפחות מצחצח נעלים, ואילו אם תשלח את בנה לישיבה יגדל לבטלן שאף לא יהיה מסוגל לצחצח נעלים, הוא אף לא ידע כיצד תופסים ביד את המברשת.

– יש לדעת שהקב"ה זן ומפרנס לכל, והעושה את אשר רוצה הוא – "ושנתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך" – יעשה הוא את הבקשה שהאדם מבקש, עבורו ועבור צאצאיו.

יש למסור את הילד למלמד שהוא בעצמו איש חי ע"י תורתנו, תורת חיים, וחי בהם במצוות התורה, שהמלמד יחנך כך את הילדים בדרך החיים של התורה והמצוות, וע"י כך להציל את הילדים, ובאמצעותם גם את עם ישראל כולו.

ה. כשם שגלות מצרים היא שורש כל הגליות, ולפיכך קיימות גם עתה הגזירות שהיו אז, כאמור – כך גם נאמר ביחס לגאולה⁶: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", הגאולה העתידה תהיה דומה לגאולת מצרים. ופירוש הדבר שגם ההכנות והדברים המביאים גאולה זו צריכים להיות

מצרים ברוחניות – השלכת ילדי ישראל אל העבודה הזרה של מצרים, המתת נשמתם, הטבעת נשמות ילדי ישראל בגלי התענוגות של מצרים (כי הרי "מים – מצמיחים כל מיני תענוג"³).

ג. גלות מצרים מהוה שרש לכל הגלויות⁴. מכאן שכל הגזירות שהיו בגלות מצרים נמצאות בכל הגלויות, גם בגלותנו זו ובדורנו זה:

אף עתה קיים "פרעה מלך מצרים" – כלומר: הרוח השוררת ברחוב – הטוען להשלכת ילדי ישראל לתוך הנהר של מנהגי ונמוסי המדינה, ולהטבעתם בגלים המהווים, לפי דעה זו, מקור לפרנסה.

רוח זו דורשת לבנות את פיתום ורעמסס בנשמותיהם של ילדי ישראל, כלומר: להקריב אותם לפני הדברים הנחשבים כ"מבצר" ועוד ונקודת המוקד של זרם החיים.

יש, איפוא, לדעת שכל הטענות הללו של "הבה נתחכמה לו – לאלקיהם"⁵ – מקורן בפרעה מלך מצרים הרוצה לבלתי השאיר שריד ופליט, ר"ל, מיהדות, מנשמות ישראל, ועל ידי כך – גם מגופם.

ולכן יש לעמוד נגדן בכל תוקף ולחנך את הילדים ברוח ישראל סבא.

ד. פירוש הדבר למעשה: בשעה שנידונית שאלת חינוך הילדים יש לזכור שאסור להטביעם בנילוס

קטע), שכן אין הוכחה כזאת טמונה בפסוק. ההוכחה היא באופן כללי שהיתה קיימת צרת הבנים, ואילו על כך שהבנים הם ה"עמל" אין מובאת כל הוכחה.

מאחר שאין מובאות הוכחות לדבר – משמע שזה דבר פשוט וברור, ולכן אין צורך בלימוד מפסוק.

ז. דבר זה מלמדנו:

כדי שהבנים – וכן התלמידים (הנקראים בנים, כדרשת הספרי⁹) – יהיו כפי הדרוש – יש הכרח בעמל.

כשיש למישהו ילדים ממושמעים, כשיש למישהו השפעה על תלמידיו עד כדי כך שמלה אחת שלו דיה עבורם – אל לו לחשוב שבכך הוא יוצא ידי חובת עבודתו. גם במקרים כאלו – יש הכרח ביגיעה בחינוך.

– "עמלנו", יגיעה כזו שגם התורה תאמר על כך שזו נקראת: עמל.

וכשישנו ל"עמלנו – בנים", אין מקום להתרשם מן הגזירה של "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו". עוברים גזירה זו, ויתירה מזו – "הם", הילדים שנולדו וגדלו בשעת הגזירה, "הכירוהו תחלה"¹⁰, הם היו ראשונים שהכירו את הקב"ה על ים סוף. לא משה ואהרן, לא בני אהרן, לא הזקנים ולא כל הדור שלפני השעבוד, כי אם ילדי ישראל שגודלו בחרוף נפש הם שהכירוהו תחלה, עד כדי אמירת "זה", זה א"ל וְאֵנוּהוּ, בהוראה באצבע,

דומים לדברים שהביאו את גאולת מצרים.

לגבי גאולת מצרים נאמר⁷: "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו אבותינו ממצרים". מה עשו אותן נשים צדקניות? – הקימו דור לישראל. כשיצאה גזירתו של פרעה טענו הן⁸ שאין להתחשב בגזירות פרעה של "כל הבן הילוד – היאורה תשליכוהו", ומאחר שהקב"ה ציוה יש לעשות את אשר ציוה, מבלי לערוך חישובים על תכלית הדבר, ובשכר נשים צדקניות אלו נגאלו אבותינו ממצרים.

אף עתה כן: בכל מדינה ומדינה, ובמיוחד באמריקה, אין לתת משקל רב לשאון השורר במדינה ולעשות חישובי תכלית וכו'. יש לחנך את הילדים כפי אשר ציוה הקב"ה והוא ידאג לילדים וגם להורים.

דוקא ע"י אי התחשבות בגזירת פרעה מצילים את הילדים ומביאים גם את הגאולה הכללית לכל עם ישראל, ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

(משיחות חגה"פ, תשי"ב, תשי"ד)

ו. ביחס לפסוק "כל הבן גו' תחיון" נאמר בהגדה: "ואת עמלנו – אלו הבנים, שנאמר: כל הבן גו' תחיון".

הוכחת "שנאמר" אינה לכך ש"עמלנו – אלו הבנים" (דוגמת "כמה שנאמר" שבשאר הלימודים באותו

כביכול.

בקשר לכך שהמצוה הראשונה בתורה היא "פרו ורבו" ישנו פתגם של חסידי אדמו"ר הזקן, ולפי נוסח שני: של אדמו"ר הזקן עצמו, שתוכנו הוא: הסדר של התורה אף הוא תורה, והיסוד הראשון בחיי איש ישראל הוא "יהודי צריך ליצור יהודי נוסף".

נאמר, איפוא, לכל יהודי שהוא חייב לעמוד "לעשות" יהודי נוסף בכלל ובקשר לחנוך הכשר במיוחד.

(משיחת ליל ב' דחגה"פ תשט"ז)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

ח. ההוראה אינה רק להורים ביחס לילדיהם ולמחנכים ביחס לתלמידיהם, כי אם זו הוראה לכל אחד מישראל, שכן "הוכח תוכיח את עמיתך", היא מצוה מן התורה ו"פרו ורבו" היא מצוה מן התורה, ו"פרו ורבו" היא מצוה מן התורה, המצוה הראשונה, והרי משמעות "פרו ורבו" אינה רק בבחינה גשמית, כי אם גם בבחינה רוחנית.

שמות

מתורגם ללה"ק

בַּעַת שְׁבַנְי־יִשְׂרָאֵל הָיוּ מְשַׁעֲבָדִים בְּמִצְרַיִם, הָיָה עֶקֶר עֶסְוִקָם בַּעֲשִׂית לְבָנִים. בְּלִבָּנִים אֵלֹו הֵם בְּנוֹ עָרִים לְפָרְעָה.

יְדוּעַ שְׁתַּפְּקִידוֹ שֶׁל הַיְהוּדִי כָּאֵן בְּעוֹלָם הוּא לְבָנוֹת אֶת 'עִיר אֶלְקִינוֹ', דִּיּוּרָה לֵה'. מָה עָשָׂה פָּרְעָה? — הַכְרִיחַ אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִיטָב כַּחוֹתִיקָהם לְמִטְרָה מְנַגֶּדֶת לְחִלוּטִין. בְּמָקוֹם לְבָנוֹת בֵּית לֵה' — שִׂיא הַקְּדוּשָׁה, בְּנוֹ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּתִים לְקַלְפָּה — 'עָרֵי מִסְכָּנוֹת לְפָרְעָה'.

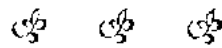
כָּשֶׁם שֶׁ'עִיר אֶלְקִינוֹ' בְּנוּיָה מ'אַבְנִים', כֶּף (לְהַכְדִּיל) בְּבִגְנִית 'עָרֵי הַקְּלָפָה' שֶׁל פָּרְעָה, הָיָה עֶקֶר הַשְׁעָבוּד הַכֹּנֵת 'לְבָנִים' שֶׁשְׁמָשׁוֹ בְּתוֹר אַבְנִים לְבִגְנִית עָרֵיהֶם. כָּל פְּעֻלָּה שְׁאֵנוּ עוֹשִׂים, הִיא שָׁלֵב בְּבִגְנִית. אִם עוֹשִׂים מַעֲשֵׂה טוֹב, מִצְוָה, אוֹ סֵתָם פְּעֻלָּה טוֹבָה, וְכֵן כְּאֲשֶׁר עֲנִינִים גְּשָׁמִיִּים מִתְנַהֲלִים לְפִי רְצוֹן ה', זֶה מוֹסִיף אָבֵן בְּבִגְנֵן הַקְּדוּשָׁה. אוֹלָם, כְּאֲשֶׁר עוֹשִׂים (חַס וְשְׁלוֹם) מַעֲשֵׂה לֹא־טוֹב, כְּאֲשֶׁר נִכְשָׁלִים בְּעֵבְרָה, חֲלִילָה, מוֹסִיפִים לְבָנָה בְּבִגְנֵן הַקְּלָפָה.

בֵּית בּוֹנִים מְאֻבְנִים. כִּיּוֹן שְׁאֻבְנִים נִבְרָאוּ עַל־יְדֵי הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, בּוֹנִים מֵהֵן אֶת בֵּית־הַמְּקוֹדֵשׁ. אַבְנִים שְׁמַתְאִימוֹת לְדַרְגַּת קְדוּשָׁה גְבוּהָה.

הַלְבָּנִים, לְעֻמְתָּן, לֹא נִבְרָאוּ בְּצוּרַת לְבָנִים. הָאָדָם עָמַל וּמִיְצָר אוֹתָן. בְּכַחוֹ שֶׁל הָאָדָם לְלַבֵּן לְבָנִים שְׁמֵהֵן יִבְנֶה בֵּית שֶׁל קְדוּשָׁה, אֵךְ בִּיכָלְתוּ גַם לְפַעוֹל לְהַפִּךְ. הַתּוֹצְאָה שֶׁל הַלְבָּנִים תְּלוּיָה בְּאָדָם עֲצָמוֹ.

עקר עבודתם של בני־ישראל במצרים היתה ליצור לבנים. המטרה היתה לבנות מן הלבנים האלו בתים לפרעה. מאבנים אי־אפשר לבנות בית לפרעה, מפיון שהן נמשכות לקדשה, אולם על־ידי לבנים אפשר לבצע זאת. לכן הכרחו בני־ישראל לעשות לבנים.

איך מיצרים לבנים? – מערבבים היטב את הטיט, מכניסים לתנור בחרם גבוה, עד שהלבנה מקבלת את הקשי והחזק הראוי, ואז אפשר להשתמש בה לבניה. זו יצירה חדשה של האדם.

בתקופתנו, כאשר אנו שקועים בגלות, מטלת עלינו עבודה דומה לזו שעבדו בה אבותינו במצרים, נעשית לבנים. תפקידו של היהודי הוא, להכין את העולם לתכלית השלמות שתהיה בימות המשיח ותחית המתים, וזו נפעלת על־ידי מעשינו במשך זמן הגלות.

העולם לא נברא מוכן לקבל אלוקות בתוכו. זו עבודתו של האדם, ליצור מציאות חדשה, כמו הלבנה שהיא יצירה חדשה, שונה מהמקורית.

עבודת הלבנים בימינו היא: לעשות לקדוש־ברוך־הוא בית, כאן בעולם הגשמי שאנו חיים בו.

(מעובד על־פי 'לקוטי שיחות' חלק ו עמ' 13)

הנה לכם כלל: בתורה לא כתובים מילים סתם ליופי המליצה. כל פרט חשוב וכל מילה נוגעת. אם בוחרת התורה להאריך במקומות מסויימים, סימן שיש לזה משמעות וניתן ללמוד מכך תילי תילים של הלכות.

התמיהה:

בפרשת השבוע אולם מוצאים אנו לכאורה משפט שמיותר ומובן מאליו: כשמספרת התורה על גזירת פרעה, היא כותבת "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו", ומיד מוסיפה "וכל הבת תחיון". הרי לכאורה פשוט שכאשר מצווה פרעה להשליך את הילדים הנולדים ליאור, כוונתו אכן כפי שאמר, לילדים, והילדות ישארו כמקודם. מה ראתה התורה להדגיש זאת, את המובן מאליו - להחיות את הילדות, בנפרד?

הפתרון:

אלא שזה בכלל לא מיותר. התורה במילים אלה באה לספר לנו על גזירה נוספת של פרעה. גזירה שקשה שבעתיים מהגזירה הגשמית להשמדת הילדים היהודיים על ידי השלכתם למי היאור: פרעה מצווה על עבדיו להחיות את הילדים, קרי: לחנך אותם כרצונו, לגרום להם לחיות חיים מצריים של טומאה ותועבה כפי שפרעה רצה. חיים של הבל ורעות רוח, חיים של כפירה בקדוש ברוך הוא, וגזירה זו קשה הרבה יותר מן הגזירה הגשמית לעקור את הגוף. כאן מדובר על עקירת הנשמה. גם כיום, אלפי שנים אחרי, יש את 'פרעה' שמגיע בדמותו של היצר הרע ומבקש לגזור על כל יהודי את אותה גזירה של עקירת הנשמה, "תחייטה" מחדש. כאשר לעתים שקועים בענייני עולם הזה, ובמקום לחשוב על ענייני קדושה מנסים לקדם קריירה אישית ועניינים גשמיים - ממלאים בכך חס ושלום את גזירתו של פרעה והיצר הרע.

על יהודי לדעת שעיקר חייו הינם ענייני תורה ומצוות. בגיל ינקותו, בשנותיו הראשונות, עליו להשקיע אך ורק לענייני לימוד התורה. כל שאר העניינים הגשמיים של לימודים לצורך פרנסה חס ושלום או התבוננות בענייני עולם הזה - שייכים לפרעה. אין לנו כל קשר אליהם.

סיכויים להצליח במשימה המסוכנת הזאת. אבל אנחנו הולכים בדרך של 'לכתחילה אריבער!' מעל להגבלות הטבע, ובעז"ה נצליח! אנחנו בשליחות מצווה להציל את עם ישראל מידי אויביו, ושלוחי מצווה--", "אינם ניזוקים!" השלים אותו שמוליק. "וואו תודה על החיזוק" אמר יונתן בקול מעודד, "אני שמח ששיתפתי אותכם... עכשיו אני בטוח שתוכלו לעזור לי, כי לבד הייתי כבר מיואש לגמרי..."

יואב פתח חטיף וחיים הדליק מוזיקה שמחה ברקע. האוירה הייתה רגועה ובטוחה, הקב"ה איתם ביחד, אז מה כבר יכול לקרות? "היי יצאנו מהעיר!" קרא שמוליק ככשם לב שרואים רק הרים ועצים סביב "צריך להגיז תפילת הדרך!" הזכיר...

המשך יבוא...
האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

המכוננית שעטה במהירות במורד הכביש. שמוליק ויואב ישבו מאחור נרגשים במושבים הנוחים של הרכב החדש. יונתן נהג וחיים ישב במושב הקדמי לידו.

"קדימה! מבצע לכתחילה אריבער יוצא לדרך!" קרא חיים ושבר את האוירה הדרוכה והמתוחה ששררה ברכב.

"כלומר? מה זה לכתחילה אריבער?" שאל יונתן בטון מבודח, "ומזה קשור למבצע שלנו?" לא הבין יואב.

רק שמוליק חייך בהבנה. "כשנמצאים במצב של קושי, שנראה שאי אפשר להתגבר עליו, ואין סיכוי להצליח בדרך הטבע...

עושים אותו בדרך של 'לכתחילה אריבער!', זה ביטוי של האדמו"ר המהר"ש שפירושו - ללכת מעל ההגבלות! לדלג מעל הקושי! מעבר למגבלות הטבע, והקב"ה יעזור!" הסביר להם חיים, ואז הנמיך את קולו ובטון רציני יותר

אמר, "אנחנו יוצאים עכשיו למבצע לא פשוט בכלל... בדרך הטבע יש הרבה קשיים ואין הרבה

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

אסור להניח רגל על רגל בשעת

התפילה

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מענדי פיקל - תאילנד
חוני גליצנשטיין - מעלה אפרים
יהודית ליצמן - קוריאה
מושקא בוטמן - קומבודיה
שיינא חווה סגל - חרקוב
חיה מושקא הלפרין - בולגריה
יוכבד גולדברג - תאילנד
שניאור רבקיין - בנגלור

נוש/נושה

נפילה פחשלת

הקושי: דרך עוצמתית לזינוק

לטורונטו שבקנדה. לאחר מספר ימים במקום נסעה הקבוצה לניו יורק והוזמנה למפגש אישי ונדיר עם הרבי.

כעת תתארו לעצמכם את המעמד. שבע מאות ושבעים, בית חיינו, המלא בבחורים ובמניינים לאורך כל שעות היום - מפנה את המולתו. השולחנות מוסרים, מחיצה מותקנת בחלקו האחורי של בית הכנסת, וספסלים מוצבים אל מול בימת ההתוועדויות. בשעת צהרים נכנסים עשרות ישראלים, רובם מרותקים לכסאות גלגלים, ומתיישבים בצורה מסודרת במקומות שהוקצו עבורם. כל אחד מהם עובר סבל גופני מאז פציעתו, וכעת הם ממתנינים לרבי שיגיע.

אכן כעבור זמן קצר נכנס הרבי לבית המדרש ומיד פנה לכל אחד מהם באופן אישי. הם ישבו על כסאות הגלגלים שלהם והרבי במיוחד עבר אחד אחד עד שהגיע לכולם ולחץ להם את היד עם מילה טובה וחיוך כובש. בחלוף השנים, לא נשנה מעמד שכזה שוב בבית חיינו ומכאן נדירותו ואופיו הבלתי שגרתני.

כשסיים לעבור מול כולם, עלה הרבי אל בימת ההתוועדויות ופתח בשיחת קודש מיוחדת עבור החיילים. שפתו של הרבי בדרך כלל, כידוע, בעת נשיאת שיחות הקודש הייתה באידיש. רק לעתים בודדות ממש חרג הרבי ממנהגו ודיבר בשפות אחרות. בדרך כלל היה זה ביחידויות כלליות לתושבי הארץ, שאז בירך את המצוטופים בעברית, הייתה אף פעם שנשא הרבי דברים בשפה הצרפתית לאורחים מבני המקום, ומעל לכל - שיחה שנשא הרבי אל מול אלפי החסידים בשפה הרוסית, באמצע ה'פאראד' הגדול של ל"ג בעומר, כהזדהות עם יהודי רוסיה. עד כאן בסוגריים.

רעשים מחרישי אוזניים נשמעים ללא הפסקה. הכדורים שורקים מעל הראש, כל תזוזה שלא במקום עלולה לגרור פציעה ואפילו מוות. האווירה קשה, רוחות מלחמה מורגשים בכל נים בגוף, אך צריך להילחם עד זוב דם. המשימה להגן על תושבי הארץ עומדת מול העינים, ובילתה - אין כלום כעת...

*

מלחמות רבות עברו על תושבי הארץ בעשרות השנים האחרונות. האויבים שצרים סביב מעולם לא פספסו הזדמנות להכות בעם היושב בציון מבלי מעצורים, והניסים שעשה הקדוש ברוך הוא במלחמות אלו גלויים וידועים. אך חרף הניצחונות הגדולים והניסים הגלויים שהראה הקדוש ברוך הוא בחוש ליושבי הארץ הנבהלים - לכל מלחמה אף היו קורבנות. קורבנות בגוף, חיילים צעירים שאיבדו יד או רגל, ואף כאלה שהתבקשו לבית עולמם, וקורבנות בנפש.

לכל אותם חיילים שנלחמו בגבורה וחטפו מכה שהשתיקה אותם לכל חייהם, ניתן שם בחלוף השנים: "נכי צה"ל". היום אנחנו מבינים שהשם הזה אולי אפילו פוגע, לתייג אותם כ'נכים' בצורה כזו רשמית על הדף, אבל אז בזמנו כנראה שלא חשבו יותר מידי על הנושא וכך התקבל השם מאז ועד היום. כל אחד מאותם נכים מתוגמל על ידי צה"ל לאורך שנים ולעתים שנערכים עבורם טיולים ומסעות כהוקרה על פועלם למען ביטחון תושבי הארץ.

בשנת תשל"ו, לפני למעלה מארבעים שנה, התקיימה לקבוצת החיילים ה'נכים' (נקרא להם כך בינתיים, בהמשך נשנה את התואר ולבד תבינו מדוע...) מסע

הדברים שיצאו מתוך הלב נכנסו על הלב ולמרות הכל לזאת הנערה הסכימה. אף אחד לא הצליח להזיז אותי מעמדתי, אין סיבה שהרבי יהיה שונה מהם, חשבה בליבה. במוחה הכינה כבר הנערה את כל התסריטים למפגש שיתרחש, היא התכוננה כבר לנאומים הגדולים עד כמה חשוב לשמור שיהיה בן זוג יהודי ועד כמה שחמור לנתק את השולשלת, אפילו לאימונים ולדברים קשים היא התכוננה. נעשה את זה, ואוכל להתחתן אחרי שכלום לא עזר, הייתה בטוחה.

הגיע היום וניצבה הנערה מול הרבי, שאמר לה רק שלוש מילים: "אני מקנא בך". בום. לכזו תשובה לא התכוננה הנערה כלל וכלל. שהרבי יקנא בך? על הנישואים שלי עם גוי? על ניתוק השולשלת? היא הייתה מבולבלת, לא הבינה מה קורה כאן.

הרבי הסביר: לי אין הניסיונות הללו, וממילא אין לי את השכר הגדול שניתן למי שעומד בהם. קיבלת כזה ניסיון קשה - סימן הוא שיש לך גם כוחות גדולים הרבה יותר מכל אחד אחר להתמודד איתו. הפנימי זאת, דעי כמה כוחות ניתנו לך, איזו הזדמנות עומדת לפתחך כעת.

את הסוף אין צורך לציין: עם הגוי היא כבר לא התחתנה. הרבי לקח בעצם את כל הקושי והניסיון הכבד והפך אותו למנוף להצלחה. עם אותו מוטו ואותה צורת הסתכלות: קיבלת ניסיון גדול? זה אומר שיש לך כוחות יותר גדולים שניתנו רק לך ולא לאף אחד אחר.

כה: דרך לזינוק

יש לנו בשורות עבורכם: הפרעות וקשיים, אינם מנת חלקכם האישית. לכולם יש כאלה. מי מאיתנו אינו חווה קשיים ונפילות שמאיימים להשבית את מהלך החיים ולגרום לא לעשות מאומה? השאלה הגדולה היא איך מסתכלים על אותו קושי; אפשר להסתכל עליו כאל דבר שמפריע ומעכב, ואפשר להביט בו כמנוף הגדול להצלחה.

באותה שיחה למצוייני צה"ל הסביר הרבי: אם נפלת בקרב ואתה מתמודד עם קושי - אתה לא 'נכה', בדיוק להיפך - אתה 'מצויין', זה אומר שיש לך כוחות גדולים יותר, שאתה יכול להתגבר על אותו קושי.

כי הכל תלוי בגישה. יש לך קשיים? אתה לא 'נכה' אלא מצויין! זה אומר שיש לך כוחות גדולים יותר, נצל אותם.

כעת, בעומדו מול החיילים הפצועים הישראלים, נשא הרבי את דבריו בשפה העברית. בצורה אישית שכל אחד מהם יוכל להבין מבלי להזדקק למתרגם.

בדבריו עמד הרבי על מעלתם הגדולה של החיילים שהגנו בחירוף נפש על תושבי הארץ, ואף זכו "למסור את הנפש" על כך ולסבול צלקות גופניות שילוו אותם לכל חייהם. הרבי תמה בדבריו על המושג שהשתרבב לשם - 'נכים', שמורה על נכות ופחיתות משאר בני האדם, והסביר כי התואר שהכי הולם אותם הוא 'מצויינים' - כאלה שלא רק שלא פחותים מהאחרים, כי אם אדרבה בעלי כלים וכוחות יותר משאר האנשים. "מצויינים בישראל אתם", אמר הרבי.

הרבי גילה באותם חיילים את מעלתם הגדולה: שדווקא משום שנפלו בקרב וחטפו מכה שהשתיקה אותם, זו ההוכחה על הכוחות הגדולים שטמונים בהם. כוחות שלא ניתנו לחיילים אחרים.

הרבי מקנא בה

נערה יהודיה מארצות הברית, שגדלה בכל ימיה באווירה חילונית נטולה כל סממן יהודי, עמדה רגע לפני חתונה עם גוי לא עלינו. כל ההפצרות שקיבלה ממכריה ובני משפחתה, שחרף התנתקותם מקיום מצוות, את הצעד הדרמטי הזה של התבוללות לא יכלו יכלו לשאת - עלו בתוהו. אף אחד לא הצליח להשפיע עליה.

שליח הרבי המקומי נכנס לתמונה, וכמו כל הקודמים בתור גם דבריו נפלו על אוזנים ערלות, המקרה היה אבוד ואותה נערה לא הייתה מוכנה להתפשר. בניסיון אחרון פנה השליח אל הנערה והציע בפניה, לפחות סעי לקראון הייטס ותפגשי עם הרבי.

שאלות לשליח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיהם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM